

Cesta pěstí

Rána pěstí do obličeje bolí mnohem víc, než si umíte představit.

Když na vaši čelist narazí cizí klouby, je to, jako kdyby se do vašich úst pokoušeli prorazit čtyři miniaturní beránci. Zuby vás krutě zradí, zakousnou se vám do jazyku a naplní vám zadní patro kovovou chutí krve. No a to zapraštění, které slyšíte? Ten zvuk je velice podobný tomu, jak jste si představovali, že bude znít lámající se kost. Hlava vám automaticky udělá čtvrtobrat po směru hodinových ručiček ve snaze udržet bradu nahoře, aby to vypadalo, že prohráváte se ctí.

A co je na tom nejhorší? Jakmile vaše nohy opět nabudou rovnováhy a otevřete oči, zjistíte, že protivník, který vám bezhlavě zasazuje jeden ničující úder za druhým, je vychrtlý pihatý kluk, kterému je nanejvýš třináct let.

„Neměls mi krást talisman,“ prohlásil Pihoun.

Sunul se ke mně, čímž mě přiměl instinktivně uskočit dozadu. Mé tělo se zjevně rozhodlo, že radši potupně upadne samo, než aby riskovalo další ránu.

Mezi přihlížejícími obyvateli městečka, kteří vyšli ze svých obchodů a barů, sledovali boj a uzavírali sázky na jeho výsledek, se ozval řehot.

Nikdo si nevsadil na mě; z mého lidu možná pocházejí ti nejlepší mágové světadílu, ale dojde-li na pěstní souboj, nestojíme za nic.

„Za ten talisman jsem ti zaplatil,“ oponoval jsem. „Kromě toho jsem ho vrátil do vitríny. Nemáš žádný důvod k –“

Pihoun ukázal palcem nahoru, kde trůnil Reichis na houpajícím se vývěsním štítu zastavárny a spokojeně si prohlížel stříbrný zvoneček na talismanu. Pokaždé, když mě Pihoun udeřil, Reichis zazvonil na zvoneček. Je to jedna z věcí, které kočkoveverky považují za náramně zábavné. „Myslíš, že jsem se celou noc páral s tím zámekem jen proto, abys mu ten talisman mohl vrátit?“

„Jsi mizerný zloděj,“ řekl jsem kočkoveverčákovi.

Pihounův obličej zrudl o další odstín; musel si myslet, že mluvím k němu. Neustále zapomínám, že ostatní lidé neslyší, co Reichis říká – zní jim to jako nesrozumitelné vrčení a prskání.

Pihoun zařičel a vrhl se na mě. Najednou jsem ležel na zádech, lapal jsem po dechu a můj protivník mě tlačil k zemi.

„Nejlíp uděláš, když vstaneš, chlapče,“ poznamenala Ferius Parfax se svým typickým hraničářským přízvukem. Opírala se o sloup, u kterého jsme měli přivázané koně, a černý klobouk měla naražený hluboko do čela, jako kdyby podřimovala. „Těžko mu můžeš uhýbat, když ležíš natažený na zádech.“

„Kdybys mi radši pomohla,“ řekl jsem. Nebo spíš, řekl bych to, kdybych měl v plicích aspoň trochu vzduchu.